

[Brossen.]

behandlede en anden Sag for nogle Dage siden, havde jeg Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at man paa meget vigtige Omraader med Hensyn til vor Vareudførelse ikke raadede over et Verdensmarked. Det er forsvundet. Det gælder f. Eks. Kødprodukter, og det bliver mere og mere tydeligt, hvorledes hele vor Aktionsradius den ene Maaned efter den anden forkortes. Man skulde derfor synes, at det var en Hovedopgave for Regeringen at hjælpe paa disse Forhold. Jeg har erkendt — det gør Venstre —, at Forliget i sidste Samling havde sin Betydning; men der maa mere til, saaledes som Situationen i det hele taget udvikler sig.

Her har Regeringen imidlertid ualmindelig god Tid; den forhaster sig ikke. Jeg har det Indtryk, at man trøster sig med, at ganske vist ser det ikke saa godt ud her, men det er dog værre andre Steder. Det er en Udtalelse, som man tit møder. Det tvivler jeg nu i højeste Grad paa. Ganske vist har Landbruget i Danmark haft en Del Reserver, men dem er der tæret paa igennem Aarene, og der er ikke ret meget tilbage af dem mere. Og det er givet, at naar vi ser paa, hvad det er for Priser, Landbruget her kan sælge sine Varer til i Sammenligning med andre Landes Landbrug, kan jeg aldeles ikke anerkende, at det ser værre ud andre Steder. Der er af mig og mange andre, det ærede Medlem Hr. Christiani og adskillige andre Talere af mit Parti anført en Række Tal, som jeg haaber, man vil skænke Overvejelse.

Jeg vil i det hele taget, idet jeg i øvrigt ikke — det er der heller ikke Tid til — vil komme ind paa Detailler, sige, at vi fra vor Side helmer ikke, før vi faar gode og til Tiderne svarende Landbolove, og det kan de Forslag, Regeringen fremsatte i sidste Samling, ikke kaldes. Den højtærede Landbrugsminister udtalte forleden, at vi skulde have spist, medens Maden var paa Bordet, men for at det skal ske, maa vi forlange, at Maden er nogenlunde tillavet, og i den Henseende synes jeg ikke, at den højtærede Landbrugsminister har været nogen god Køgemester. Men jeg vil advare endnu en Gang mod, at Regeringen sætter Sagen paa Spidsen, saa at det hele gaar i en Haardknude.

Jeg maa slutte mine Udtalelser med indtrængende at anmode Regeringen om, at man tager Hensyn til de rimelige og berettigede Krav, der er kommet og stadig kommer fra Landbruget. Trods alt er det jo det Enhver, der ogsaa i Fremtiden maa være vort Samfunds økonomiske Fundament, og slaar

det Fundament alt for store Revner, vakler Bygningen og en Sammenstyrtning vil uundgaaeligt følge.

Christmas Møller: Der er fra forskellige Side rettet Bemærkninger til Det konservative Folkeparti, bl. a. af den højtærede Statsminister om, at vi fra vort Partis Side ikke paa samme Maade som andre Partier her i Rigsdagen skulde staa paa det demokratiske og parlamentariske Grundlag. Og man har i Anledning af Udtalelser af mig saavel her som ved mit Partis Landsmøde i Odense søgt at stille disse Udtalelser op over for Udtalelser fremsat ved tidligere Lejlighed.

Jeg vil gerne heroverfor sige, at det ved jo enhver, som har haft med politisk Agitation og Arbejde at gøre, at ikke alle Referater kan være strengt nøjagtige eller strengt stenografiske. Jeg for mit Vedkommende kan sige, at de Udtalelser, jeg har fremsat her i den høje Rigsdag, og som jeg har fremsat for mit Partis øverste ansvarlige Ledelse, dets Landsmøde denne Gang i Odense, dækker de Anskuelser, som raader hos mig og mit Parti. Og naar man derfor anfører løsrevne Udtalelser saaledes, som det er gjort over for os, vil jeg gerne sige, at jeg aldrig har fremsat en eneste Udtalelse, som kunde gaa imod det, som jeg har sagt her, og det, som er citeret fra Odense.

Men i Tilslutning hertil vil jeg gerne om hele det demokratiske og parlamentariske System sige — og det kan jo hver den, som har fulgt med i det demokratiske, parlamentariske System i Danmark i de sidste 20—25 Aar, heller ikke være i Tvivl om, det kan man heller ikke være i Tvivl om, naar man ser ud over Salen og har set ud over Salen ved de Lejligheder, hvor Ordførerne og ogsaa Ministrene har haft Ordet —, at Interessen for Arbejdet, saaledes som det har formet sig her ved Finanslovens første Behandling, i de sidste 20 Aar er kendelig dalet. Man kan ikke være i Tvivl om, at Interessen ikke blot uden for denne Sal, men ogsaa i selve Salen og hos Partierne er i kendelig Dalen.

Hvis det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som er et af de ældste Medlemmer her i Tinget, vilde drage Sammenligning mellem den Interesse, der var, da han traadte ind i 1909 under Finanslovbehandlingen og andre Behandlinger senere, og som har været til Stede gennem de sidste 20 Aar, tror jeg, det ærede Medlem vilde give mig Medhold. Han vilde gøre det med Sorg, og jeg fremsætter for saa vidt ogsaa disse Udtalelser med Sorg, men jeg